

Під сонцем вечірнім багряняться шиби,  
у стрижених парках виблискує листя,  
на гаснучім небі, мов мертві риби,  
гойдаються хмари свинцево-срібlistі.  
Дай руку, кохана. Ми разом ітимем,  
втікатимем хутко, немов від погоні,  
з провулків, отруєних злістю і димом,  
від хат, де лише на вузьких підвіконнях  
старанно підливані квітнуть герані —  
нудного життя дешевенька окраса,  
де в ніч під перини пірнає до рання  
вчорашня пихата володарська раса.  
Ми йтимем туди, де із плутаних вулиць  
дорога врізається в тишу ялинну,  
Спішімо, щоб місто чуже призабулось  
бодай на хвилину, бодай на хвилину...